ది మేనేజ్‌మెంట్ ఆఫ్ చంద్రమలైస్టేట్, ఎర్నాకులం
వర్సెస్
దాని పనివారు మరియు మరొకరు

1960
ఏప్రిల్, 4.

[పి.బి.గజేంద్రగడ్కర్, కె.ఎన్.వాంచూమరియు కె.సి.దాస్ గుప్తా, న్యాయమూర్తులు]

చట్టం: పారిశ్రామిక వివాదం – రాజీ వైఫల్యం – యూనియన్ సమ్మె చేపట్టడానికి ముందు సమర్థమైన మరియు సహేతుకమైన మార్గము ఎంచుకొనవలసినది.

కార్మికులు లేవనెత్తిన కొన్ని డిమాండ్‌లకు అనుగుణంగా యాజమాన్యం నిరాకరించడంతో , విషయం రాజీకి సూచించబడింది .నవంబర్ 30,1955న రాజీ ప్రయత్నాలు విఫలమయ్యాయి. ఆ మరుసటి రోజే యూనియన్ సమ్మెనోటీసు ఇచ్చింది మరియు వాస్తవానికి డిసెంబర్ 9,1958 నుండి సమ్మెలోకి వెళ్లింది. జనవరి 3, 1956న ప్రభుత్వం ఈ వివాదాన్ని ఇండస్ట్రియల్ ట్రిబ్యునల్‌కు నివేదించింది మరియు జనవరి 5,1956న సమ్మె విరమించబడింది. సమ్మె కాలానికి కార్మికులు వేతనాలు పొందేందుకు అర్హులా కాదా అనే ప్రశ్నతో పాటు కొన్ని ఇతర కారణాలను ట్రిబ్యునల్‌కు సూచించింది. సమ్మెకు ఇరు పక్షాలే కారణమని, సమ్మె కాలానికి సంబంధించి కార్మికులు 50% పారితోషికం పొందేందుకు అర్హులని ట్రిబ్యూనల్ అభిప్రాయపడింది:

కార్మికులకు ఆ కాలానికి ఎలాంటి వేతనాలు లభించవు. రాజీ ప్రయత్నాలు విఫలమైనప్పుడు యూనియన్ చట్టం ద్వారా అందించబడిన సాధారణ మరియు సహేతుకమైన మార్గాన్ని అడగడం ద్వారా వివాదాన్ని పరిష్కరించడానికి సహేతుకమైనది. సమ్మె చేయాలని నిర్ణయించే ముందు ప్రభుత్వం ఇండస్ట్రియల్ ట్రిబ్యునల్‌కు సూచన చేయవలసి ఉంటుంది . కార్మికుల చేతుల్లో చట్టబద్ధమైన ఆయుధంగా ఉన్న సమ్మె , లక్ష్యాన్ని శాంతియుతంగా సాధించడానికి సహేతుకమైన మార్గాలను కోల్పోకుండా తొందరపాటుతో ఆశ్రయిస్తే సాధారణంగా సమర్థించబడదు.

సివిల్ అప్పీలేట్ అధికార పరిధి: సివిల్ అప్పీల్ నం. 347/1959.

పారిశ్రామిక వివాద నం. 63/1956 లో ఎర్నాకులంలోని ఇండస్ట్రియల్ ట్రిబ్యునల్ నం. II, అక్టోబర్ 17, 1957 నాటి అవార్డు నుండి ప్రత్యేక సెలవు ద్వారా అప్పీల్ చేయబడినది.

ఎస్.గోవింద్ స్వామినాథన్ మరియు పి.రామ్ రెడ్డి, అప్పీలుదారు కోసం.

జాకబ్ ఎ.చక్రమకల్ మరియు కె.సుందరరాజన్, ప్రతివాది నెం.1 కొరకు,

కె.ఆర్.చౌదరి, ప్రతివాది నంబర్ 2 కొరకు.

1960 ఏప్రిల్ 4 కోర్టు తీర్పును న్యాయమూర్తి దాస్ గుప్తా ఇచ్చారు :- ఆగస్టు 9, 1955న చంద్రమలై ఎస్టేట్‌లోని కార్మికుల యూనియన్ పదిహేను డిమాండ్‌లతో కూడిన మెమోరాండంను ఎస్టేట్ మేనేజర్‌కి సమర్పించింది. కొన్ని డిమాండ్లను నెరవేర్చేందుకు యాజమాన్యం అంగీకరించినప్పటికీ ప్రధాన డిమాండ్లు ఒప్పుకోనందులకు కార్మికుల యూనియన్ సంతృప్తి చెందలేదు. ఆగష్టు 29, 1955న, త్రిచూర్‌లోని లేబర్ ఆఫీసర్, ఈలోగా ఎస్టేట్ మేనేజ్‌మెంట్ మరియు లేబర్ యూనియన్ రెండింటి ద్వారా పరిస్థితి గురించి తెలియజేసారు , యాజమాన్యం మరియు కార్మికుల ప్రతినిధుల మధ్య పరస్పర చర్చలు జరపాలని సూచించారు. అంతిమంగా ఈ విషయాన్ని లేబర్ ఆఫీసర్ రాజీ కోసం త్రిచూర్‌లోని రాజీ అధికారికి సిఫార్సు చేశారు. సంధి అధికారి ప్రయత్నాలు ఫలించలేదు. సంధి కోసం చివరి సమావేశం నవంబర్ 30, 1955న జరిగినట్లు తెలుస్తోంది. ఆ మరుసటి రోజు యూనియన్ సమ్మె నోటీసు ఇచ్చింది మరియు కార్మికులు డిసెంబర్ 9, 1955 నుండి సమ్మెలోకి వెళ్లారు. సమ్మె జనవరి 5, 1956న ముగిసింది. దీనికి ముందు , జనవరి 5న, తీర్పు కోసం ఐదు డిమాండ్‌లకు సంబంధించిన వివాదాన్ని ప్రభుత్వం త్రివేండ్రంలోని ఇండస్ట్రియల్ ట్రిబ్యునల్‌కు నివేదించింది. ఆ తర్వాత జూన్ 11, 1956 నాటి ఉత్తర్వు ద్వారా , ఈ వివాదం త్రివేండ్రం ట్రిబ్యునల్ నుండి ఉపసంహరించబడింది మరియు ఎర్నాకులంలోని ఇండస్ట్రియల్ ట్రిబ్యునల్‌కు రిఫర్ చేయబడింది. అక్టోబరు 17, 1957 నాటి అవార్డు ద్వారా, ట్రిబ్యునల్ ఈ సమస్యలన్నింటిపై కార్మికుల డిమాండ్లను ఆమోదించింది. వీటిలో మూడు అంశాలపై ట్రిబ్యునల్ ఇచ్చిన తీర్పుపై చంద్రమలై ఎస్టేట్ యాజమాన్యం ప్రస్తుత అప్పీల్‌కు ప్రాధాన్యతనిచ్చింది. ఈ మూడు సమస్యలు సూచనలో ఈ విధంగా పేర్కొనబడ్డాయి:

"1. నియంత్రణను తగ్గించిన తర్వాత కార్మికులకు విక్రయించిన బియ్యానికి యాజమాన్యం అధిక ధరను గుర్తించిందా; మరియు అలా అయితే , సేకరించిన అధిక విలువను వాపసు పొందేందుకు కార్మికులు అర్హులా?

2. కార్మికులు ఆపివేసిన తేదీ నుండి రెట్రోస్పెక్టివ్ ఎఫెక్ట్‌తో కంబ్లీ అలవెన్స్‌ని పొందేందుకు అర్హులా మరియు అటువంటి భత్యం రేటు ఎంత ఉండాలి?

3. సమ్మె కాలానికి కార్మికులు వేతనాలు పొందేందుకు అర్హులా?"

మొదటి సమస్యపై కూలీల కేసు ఏమిటంటే , ఏప్రిల్, 1954లో ట్రావెన్‌కోర్ కొచ్చిన్ ప్రభుత్వం బియ్యంపై నియంత్రణను ఎత్తివేసిన తర్వాత , కార్మికులకు బియ్యం అమ్మడం కొనసాగించిన యాజమాన్యం, కొనుగోలు చేసిన బియ్యానికి కొలతకు 12 అణాల చొప్పున అధికంగా వసూలు చేసింది. తలకు 1-1/2 కొలతకు కోటా కంటే ఎక్కువ. కార్మికుల ప్రకారం ఇది సరికానిది మరియు అన్యాయమైనది మరియు వారు చెల్లించిన అదనపు మొత్తాన్ని వాపసు చేయాలని వారు పేర్కొన్నారు. ఎస్టేట్ యాజమాన్యం నుండి బియ్యాన్ని కొనుగోలు చేయడానికి కార్మికులు కట్టుబడి ఉండరని మరియు రెండవది, వాస్తవ ధర మాత్రమే మరియు అదనపు వసూలు చేయలేదని యాజమాన్యం యొక్క కేసు. యాజమాన్యం ఖర్చు ధర కంటే ఎక్కువ వసూలు చేసిందన్న మౌఖిక మరియు డాక్యుమెంటరీ (లిఖితరూపకమైన) సాక్ష్యాలను పరిగణనలోకి తీసుకున్న ట్రిబ్యూనల్ (ధర్మాసనం)వారు దానిని తిరిగి చెల్లించాలని పేర్కొంది.

రెండవ సమస్య కంబ్లీ అలవెన్స్ కోసం దావాకు సంబంధించింది. చంద్రమలై టీ ఎస్టేట్ ఎత్తైన ప్రదేశంలో ఉంది. ఈ ప్రాంతంలోని ఎస్టేట్‌లు వాతావరణం యొక్క కఠినతకు అనుగుణంగా దుప్పట్లు ధరించడానికి కార్మికులకు బ్లాంకెట్ భత్యం చెల్లించడం ఆచారం మరియు ఇది నిజంగా నిబంధనలు మరియు షరతులలో భాగమైందనేది వివాదాస్పదంగా లేదు. అయినప్పటికీ , ఈ ఎస్టేట్ నిర్వహణ 1949 నుండి భత్యం చెల్లింపును నిలిపివేసింది మరియు 1954లో మాత్రమే చెల్లింపును పునఃప్రారంభించింది. 1955 ఆగస్టు 9 వరకు దీని గురించి ఎటువంటి వివాదం లేవనెత్తలేదు , పెంచడానికి ఎటువంటి కారణం లేదని యాజమాన్యం సమర్థించింది. ఈ చివరి దశలో ట్రిబ్యునల్ ఈ వాదనను తిరస్కరించింది మరియు

రూ.39/- ప్రతి కార్మికునికి – సంవత్సరానికి రూ. 7/- చొప్పున 1949, 1950 మరియు 1951 సంవత్సరాలకు మరియు సంవత్సరానికి రూ. 9/- చొప్పున 1952 మరియు 1953 సంవత్సరాలకు.

మూడో సమస్యపై కార్మికులు సమ్మెను సమర్థించగా, యాజమాన్యం ఇది చట్టవిరుద్ధమని, అన్యాయమని వాదించింది. సమ్మెకు ఇరుపక్షాలే కారణమని ట్రిబ్యునల్ పేర్కొంది మరియు సమ్మె కాలానికి సంబంధించి కార్మికుల మొత్తం వేతనాలలో 50% చెల్లించాలని యాజమాన్యాన్ని ఆదేశించింది.

బియ్యం అదనపు ధర సేకరించబడిందనే ప్రశ్నపై అప్పీలుదారు వాదన మా ముందున్న వాస్తవ ప్రశ్నకు పరిమితం చేయబడింది, ట్రిబ్యునల్ ధర కంటే ఎక్కువ ధరను గ్రహించినట్లు నిర్ధారించడం సరైనదేనా. ట్రిబ్యునల్ యాజమాన్యం యొక్క స్వంత పత్రాలలో చేసిన నమోదులపై యాజమాన్యం గ్రహించిన ధరకు సంబంధించి తన ముగింపును ఆధారం చేసుకుంది. ఏప్రిల్, జూలై మరియు ఆగస్టు మరియు సెప్టెంబరు నెలలకు సంబంధించి యాజమాన్యం పత్రాల ద్వారా ధరను చూపించగా, మే మరియు జూన్‌లలో ఈ పత్రాలు ధరను వెల్లడించలేదని యాజమాన్యం పేర్కొంది. ఈ రెండు నెలల పాటు ట్రిబ్యునల్ బియ్యం మార్కెట్ ధరను ఎస్టేట్ యాజమాన్యం వారి బియ్యాన్ని సేకరించిన ధర అని కార్మికుల సాక్షి నంబర్ 6 ద్వారా రుజువు చేసింది. వాస్తవాల యొక్క ఈ ముగింపులతో జోక్యం చేసుకోవడంలో మమ్మల్ని సమర్థించే దేనినీ మేము చూడలేకపోతున్నాము. వాస్తవానికి ట్రిబ్యునల్ తన తీర్మానాలను ఆధారంగా చేసుకున్న పత్రాలను పేపర్–బుక్‌లో భాగం చేయలేదు, కనుక ఈ ప్రశ్నను మనం స్వయంగా పరిగణించాలనుకున్నప్పటికీ, అది మనకు అసాధ్యం. నిర్వహణకు బియ్యం ధర మరియు కార్మికుల నుండి యాజమాన్యం వాస్తవంగా గ్రహించిన ధరకు సంబంధించి ట్రిబ్యునల్ తన నిర్ధారణలలో సరైనదేనని మేము సంతృప్తి చెందాము. కార్మికులకు బియ్యం ధర మాత్రమే వసూలు చేశారన్న యాజమాన్యం కేసును ట్రైబ్యునల్ సరిగ్గా తిరస్కరించింది. కార్మికులను యాజమాన్యం నుండి బియ్యం కొనుగోలు చేయమని బలవంతం చేయలేదనేది వాస్తవం కాదు; కార్మికులకు సహాయం చేయడానికి యాజమాన్యం దుకాణాన్ని తెరిచింది మరియు అది అదనపు రేట్లు వసూలు చేసినట్లు తేలితే, న్యాయంగా, కార్మికులకు తిరిగి చెల్లించాలి. ట్రిబ్యునల్ కనుగొన్న గణాంకాల ఆధారంగా సేకరించిన అదనపు మొత్తాన్ని తిరిగి చెల్లించాలని ఆదేశించినంత వరకు అవార్డును విజయవంతంగా సవాలు చేయడం సాధ్యం కాదు.

కంబ్లీ అలవెన్స్ ప్రశ్నపై, డిమాండ్ చాలా ఆలస్యంగా చేయబడిందని మాత్రమే రక్షణగా లేవనెత్తడం గమనించడం ముఖ్యం. ఇది 1949లో ఆపివేయబడే వరకు చాలా సంవత్సరాలుగా క్రమం

తప్పకుండా సంవత్సరానికి చెల్లించబడుతుందనే వాస్తవాన్ని అంగీకరించిన వాస్తవం , సరైన కంబ్లీ భత్యం చెల్లించడం వారి సేవా షరతులలో ఒక భాగమైందని కార్మికుల కేసును స్థాపించడానికి సరిపోతుంది. ఆగస్ట్ 9, 1955 వరకు ఈ సర్వీస్ షరతును అమలు చేయడానికి యాజమాన్యం నిరాకరించినందుకు కార్మికులు ఎటువంటి వివాదాన్ని లేవనెత్తలేదనే వాస్తవం వారికి అటువంటి చెల్లింపును తిరస్కరించడానికి తగిన కారణమని మేము భావించడం లేదు. 1949 నుండి 1954 వరకు ఈ అలవెన్సుల చెల్లింపులను నిలిపివేయడంలో యాజమాన్యం ఏకపక్షంగా మరియు చట్టవిరుద్ధంగా వ్యవహరించింది. ఇప్పటికే సంవత్సరాలు గడిచినందున వాటిని చెల్లించమని అడగకూడదని వారు ఇప్పుడు చెప్పినా వినలేరు. యాజమాన్యం భృతి చెల్లించనప్పటికీ కార్మికులు తమ సొంత ఖర్చులతో దుప్పట్లు అందించాలని అనుకోవడం సమంజసమే. ట్రిబ్యునల్ 1949 నుండి 1953 సంవత్సరాల వరకు కార్మికులకు భత్యాల చెల్లింపును నిర్దేశించడంలో న్యాయంగా వ్యవహరించింది. ట్రిబ్యునల్ ఇచ్చిన రేట్ల సరైనవా అని మన ముందు సవాలు చేయబడలేదు. కాబట్టి ఈ సమస్యపై ట్రిబ్యునల్ అవార్డు కూడా నిర్వహించబడుతుంది.

ఇది సమ్మె కాలం కోసం కార్మికులకు 50% పారితోషికం ఇవ్వడంలో ట్రిబ్యునల్ సరైనదేనా అనే ప్రశ్న మనకు వస్తుంది. నవంబర్ 30, 1955 న , రాజీ ప్రయత్నాలు విఫలమయ్యాయని యూనియన్‌కు తెలుసు. తదుపరి చర్యగా ప్రభుత్వానికి అటువంటి వైఫల్యం గురించి సయోధ్య అధికారి ద్వారా నివేదిక ఉంటుంది మరియు యూనియన్ అదే సమయంలో ప్రభుత్వానికి తెలియజేయడం మరియు పారిశ్రామిక ట్రిబ్యునల్‌కు సూచన చేయాలని అభ్యర్థించడం సరైనది మరియు సహేతుకమైనది. యూనియన్ అయితే వేచి ఉండడానికి ఎంపిక చేసుకోలేదు మరియు డిసెంబర్ 9, 1955 నుండి సమ్మె చేయాలని నిర్ణయించుకున్న యూనియన్ యాజమాన్యానికి నోటీసు డిసెంబర్ 1, 1955 న ఇచ్చిన తరువాత , వాస్తవానికి ఆ రోజు నుండి సమ్మె ప్రారంభించింది. అటువంటి హడావిడి చర్యను సమర్థించే డిమాండ్ల స్వభావంలో ఏమీ లేదని మరియు న్యాయంగా యూనియన్ చట్టం ద్వారా అందించబడిన సాధారణ మరియు సహేతుకమైన కోర్సును అనుసరించి , పారిశ్రామిక వివాదాల చట్టం కింద సమ్మె చేయాలని నిర్ణయించుకునే ముందు ప్రభుత్వానికి సూచన చేయమని కోరాలని అప్పీలుదారు తరపున కోరారు. యూనియన్ యొక్క ప్రధాన డిమాండ్లు కంబ్లీ అలవెన్స్ మరియు బియ్యం ధర. కంబ్లీ అలవెన్స్‌కు సంబంధించి 1949 నుండి ఆపివేయబడినప్పటి నుండి యూనియన్ దానిని ఆగస్టు 9, 1955న లేవనెత్తే వరకు వారు ఏమీ చెప్పలేదు. బియ్యం అదనపు ధరను వసూలు చేసినందుకు ఫిర్యాదులు ఇటీవలి కాలంలో

జరిగాయి, అయినప్పటికీ అది అంత అత్యవసర స్వభావం కాదు. అటువంటి వివాదాలను పారిశ్రామిక ట్రిబ్యునళ్ల ద్వారా పరిష్కరించేందుకు చట్టం నిర్దేశించిన విధానాన్ని అవలంబిస్తే కార్మికుల ప్రయోజనాలు కోలుకోలేని విధంగా దెబ్బతింటాయని పేర్కొంది. సమ్మెల వల్ల ఉత్పత్తి ఆగిపోతే నష్టపోయేది యజమాని మాత్రమే కాదు. ఒకదానిపై ఉండగా సమ్మె అనేది కార్మికుల చేతుల్లో చట్టబద్ధమైన మరియు కొన్నిసార్లు అనివార్యమైన ఆయుధమని గుర్తుంచుకోవాలి , ఈ ఆయుధాన్ని విచక్షణారహితంగా మరియు తొందరపాటుతో ఉపయోగించడాన్ని ప్రోత్సహించరాదని గుర్తుంచుకోవడం కూడా అంతే ముఖ్యం. శాంతియుతంగా తమ లక్ష్యాలను సాధించుకోవడానికి సహేతుకమైన మార్గాలను వినియోగించుకోకుండా, ఎలాంటి డిమాండ్ల కోసమైనా శిక్షార్హత లేకుండా సమ్మె ప్రారంభించవచ్చని కార్మికులు భావించడం సరికాదు. డిమాండ్ చాలా అత్యవసర మరియు తీవ్రమైన స్వభావం ఉన్న సందర్భాలు ఉండవచ్చు , ప్రభుత్వం సూచన చేయమని కోరిన తర్వాత కార్మికులు వేచి ఉండాలని ఆశించడం సమంజసం కాదు. అటువంటి సందర్భాలలో , అటువంటి అభ్యర్థన చేయకముందే సమ్మె సమర్థించబడవచ్చు. ప్రస్తుతము అటువంటి సందర్భాలలో ఒకటి కాదు. మా అభిప్రాయం ప్రకారం, సమ్మె ప్రారంభించడానికి ముందు రాజీ ప్రయత్నాలు విఫలమైన తర్వాత కార్మికులు కొంత సమయం పాటు వేచి ఉండి ఉండవచ్చు మరియు ఈలోగా సూచన చేయమని ప్రభుత్వాన్ని కోరవచ్చు. వారు అస్సలు వేచి చూడలేదు. నవంబర్ 30, 1955న రాజీ ప్రయత్నాలు విఫలమయ్యాయి మరియు ఆ మరుసటి రోజే యూనియన్ సమ్మెపై నిర్ణయం తీసుకుంది మరియు 9 డిసెంబర్ 1955 నుండి ఉద్దేశించిన సమ్మె నోటీసును పంపింది మరియు 9 డిసెంబర్ 1955న కార్మికులు సమ్మె చేశారు. పని. ప్రభుత్వం త్వరితగతిన చర్య తీసుకుని జనవరి 3, 1956న వివాదాన్ని ప్రస్తావించినట్లు కనిపిస్తోంది. దీని తర్వాత సమ్మె విరమించబడింది. ఇలాంటి పరిస్థితుల్లో సమ్మెను ఎలా సమర్థించగలరో చూడలేకపోతున్నాం అనే ప్రశ్నపై ట్రిబ్యునల్ రెండు తలంపుల్లో ఉన్నట్లు కనిపిస్తోంది. సమ్మె పూర్తిగా సమర్థించబడనప్పటికీ , సగం సమర్థించబడింది మరియు సగం అన్యాయమైనదని దీని ముగింపు కనిపిస్తుంది. ఏది ఏమైనప్పటికీ, సమ్మె పూర్తిగా సమర్థించబడుతుందనే నిర్ధారణకు ప్రస్తుత కేసు యొక్క పరిస్థితులు మద్దతు ఇవ్వవు. సమ్మె కనీసం పాక్షికంగానైనా సమర్థించబడుతుందని ట్రిబ్యునల్ తప్పుపట్టిందని పైన పేర్కొన్న పరిస్థితుల దృష్ట్యా మేము కట్టుబడి ఉన్నాము. లోపం చాలా తీవ్రమైనది, మేము నిర్ణయాన్ని పక్కన పెట్టడానికి న్యాయ ప్రయోజనాలకు కట్టుబడి ఉన్నాము. మా దృష్టిలో, సమ్మె అన్యాయమనే నిర్ధారణ నుండి తప్పించుకోలేము మరియు సమ్మె కాలానికి కార్మికులు ఎటువంటి వేతనాలకు అర్హులు కాదు.

అందువల్ల మేము అప్పీల్‌ను పాక్షికంగా అనుమతిస్తాము మరియు సమ్మె కాలానికి సంబంధించిన మొత్తం పారితోషికాలలో 50% చెల్లింపును నిర్దేశించినంత వరకు అవార్డును పక్కన పెట్టాము , అయితే మిగిలిన అవార్డును కొనసాగిస్తాము. ఖర్చులకు సంబంధించి ఆర్డర్ ఉండదు.

అప్పీల్ అనుమతించబడింది.